

»Antti Sukoinen, säg, hur det är för oss öster ut!» sade några röster. »Ställ dig här, Sukoinen!» sade Pekka och lämnade stenen.

»Hos oss i öster,» sade Sukoinen, »har varit många svåra år för oss finnar, så väl i Helsingland som Dalarne och Vermland. Många af oss ha svenskarna jagat från hus och hem. Därom vittna de många ödehemman som finnas i våra skogar. Många finnar ha flytt än hit, än dit, och några ha godvilligt farit till andra sidan hafvet. Många ha blifvit slängda in uti knekthopen, och några funnit arbete bland svenskarna, förnämligast vid Malmberget, där de ock långt före vår tid varit boende. På de senare åren ha svenskarna icke bränt våra gårdar eller frantagit oss vår gröda med våld, utan i stället stämt oss till tinget då något varit att anmärka.

»Vid tinget och domstolen får finnen sällan rätt mot svenskarna därför att han icke kan föra sin talan på svenskarnas språk eller göra sig förstådd af domarne. Han blir nästan alltid den tappande och får lida antingen med kroppen eller på annat sätt, genom att mista sin lägenhet eller bli slängd in bland knektarne. Det är icke nog att vi erlägga skatt till öfverheten, utan vi skola äfven erlägga särskildt till fogden, prästen och länsmannen. Nu ha de börjat med att vi äfven skola bygga och underhålla vägar med mera, så att många af oss undra på, om öfverheten i verkligheten påbjudit allt hvad svenskarna af oss utkräfva. Vi män från de östra skogarna äro af den meningen, att vi skola göra såsom Pekka Huskoinen föreslagit, gå till konungen för att få höra, hvad vi hafva att rätta oss efter.»

»Bra, bra! Ske så som I viljen!» ropade hela den församlade skaran. Den gamle Pekkulan besteg nu stenen och frågade, hvilka män de önskade skulle gå till konungen.

»Pekka, Pekka Huskoinen!» ropade alla nordfinnar.

»Flera!» sade Pekkulan.

»Må Pekka säga, hvilka han vill hafva med sig.»

»Säg, Pekka!» ropade hela skaran.

»Vedalainen?» — »Ja, ja!»

»Ängsjöfinnen?» — »Bra, bra!»

»Sukoinen?» — »Bra, bra!»